

1740· ἐν τῷ μεταξὺ δὲ τούτῳ ὁ Βρυκόλακκας εἶχεν ἔλει εἰς δεύτερον γάμου μεθ' ὥραίς τηνος συγχωρίου του, ἐξ ἣς ἐγένετον ἵνα υἱόν· ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἐκ φυσικοῦ θανάτου ἀπεβίωσε, δοὺς τὴν σφραγίδα εἰς τὸν γυναικάδελφον του Κώσταν Ζαχαρίην, ὃν κατέστησεν ὡς αὐτομόνα του ἀγέλικος υἱού του, ἐξ ορίσας καὶ τοὺς ἀπαδούς εἰς ὑποταγήν.

Αμα διεδόθη ἡ εἰδήσις τοῦ θανάτου του Βρυκόλακκα, ὃ ἐν Γαλαξειδίῳ νεύτερος ἀδελφός του Κατζώνης, μεθ' οὐ ζῶν ὁ ἀρματωλὸς δὲν εὑρίσκετο εἰς ἄρμονίχν, μετέθη εἰς ξάλονα καὶ λοιδορίκιν, καὶ πάρα τῶν ἐκεῖ μπένδων καὶ τοὺς τοποτηρητοῦ τῆς βασιλομήτορος, πρὸς οὓς ὡρίσθη τυφλὴν ὑπακοήν, ἔλαβε τακτικὰ ἔγγραφα δι' ὃν ἀνεγγωρίζετο ὡς νόμιμος διάδοχος ἐν τῷ οἰκογενειακῷ ἀρματωλικῷ του ἀποθανόντος ἀδελφοῦ του.

Μεταβάτες δ' εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐγήγρησε τὴν ὑπὲρ αὐτοῦ ἔκδοσιν νέου φιλοκανίου, καὶ αὐτηρεὶ διαταγὴν ἐστάλησαν ποὺς τὸ σῶμα του Βρυκόλακκα ἵν' ἀναγνωρίσῃ τοῦτον ὡς ἀρχηγόν του, εἰ δ' ἄλλως ζήθελον θεωρηθῆ ἀντάρται καὶ καταδιωχθῆ ὑπὸ τῶν δεοθεναγάδων.

Ἄλλος δὲ Ζαχαρίας ποὺς οὐδὲν λογισάμενος τὰς αὐτοκρατορικὰς διαταγὰς, ἐκήρυξεν ὅτι μόνον διάδοχον ἀνεγνώριζε τὸν γνήσιον υἱὸν του Βρυκόλακκα, διὰ τὸ ἀνήλικον του δύοισον διωρίσθη κηδεμῶν ὑπὸ αὐτοῦ του ἀποθανόντος. Οἱ Κατζώνης ὀνειρεύεινεν τὸ δίκτυον, μικροσοβασιείου, ἐπὶ τοὺς ἀρματωλικούς του ἀδελφούς του, ἤρξατο στρατολογῆν καὶ δικινέμων πάσαν τὴν περιουσίαν του.

Μετ' οὐ πολὺ στρατὸς ἐπειδότων καὶ χριστιανῶν ὑπὸ τὰς δικταγὰς τοῦ γενικοῦ δερβένηχτα τῶν Σαλόνων καὶ τοῦ Κατζώνη ἐξεστράτευσε κατὰ του Ζαχαρίη, ἀλλ' ἐν τινι μάχῃ ὀλοτελῶς κατεστράψθη ὁ δὲ νικητὴς τὴν ἐπιοῦσαν εἰσελθὼν εἰς Γαλαξείδιον ἐπινοπόλησε τὸν οἰκίαν του Κατζώνη, ὅστις τετραμυχτισμένος ἐθεραπεύετο εἰς Λαμψίσαν. Μετ' οὐ πολὺ δὲ ἀνχρέώσας ἥθλησεν ἵνα πάλιν στρατολογήσῃ, ἀλλ' οὐδὲνα εὔσων ἐπαξινή, ἡγκυράσθη πρὸς ἀποσωγήν τῆς κατ' αὐτοῦ ἐξεγερθείσης λύστρες τῶν ἀρματωλῶν ἵν' ἀπογωρήσῃ εἰς Λεβεδεῖαν τῆς Βουιωίκης, δύον ἐγκατέστη διὰ παντός. Σημειωτέον δὲ ὅτι ἀπόγονος του ἐν λόγῳ φυγάδος ὑπῆρξεν ὁ περιλάλητος γνόχος Λάσπερος Κατζώνης.

Άλλα πολὺς δὲν εἶχε περιέλθει χρόνος καὶ ἐκ φυσικοῦ θανάτου ἀπεβίωσεν ὁ ἀνήλιξ οὗτος του Βρυκόλακκα. Παρεγγόντα δὲ ὁ στρατὸς ἀνηγό-

ρεισε καπετάριον τὸν ἀνωτέρω Κώσταν Ζαχαρίαν, τὸν ὑπὸ τὸ δνομα Κώστατάραρ γνωστότερον. Άλλα τὴν ἀνάξησην ἐκείνην οὐδεμίκια κυβερνητικὴ πορείας ἐπειθείσαις, καὶ δὲ Κώσταντάρας ἀπεκρύθη μὲν ὡς κλεπτης, ἀλλ' οὐδεὶς ἐτόλμα ἵνα ἐξέλθῃ πρὸς καταδίωξιν του.

Μή ἀρεσκόμενος δὲ εἰς τὴν παθητικὴν ἐκείνην θέσιν δὲ Κώσταντάρας ἐνήργει καὶ ἐπιδρομάς τινας κακοποιῶν τούρκους καὶ χριστιανούς, δὲ μὲν ἐμφανίζομενος εἰς τὰ πρόθυρα τῆς Αυφίσσης καὶ τοῦ Λοιδορίου, καὶ ἀπειλῶν σφραγίας καὶ ἐμποτσιους, δὲ δὲ σφάζων τους αἰγμαλωτιζομένους τούρκους καὶ κρεούργων ἀνήρτα επὶ τῶν δένδρων τὰ ἡκρωτηριασμένα μέλη τῶν θυμάτων τῆς λύστρης του, διακτρύττων ἀμα δὲ εἰς χειροναὸς ἐκδικήσεις θέλει προθῆ ἐάν μὴ ἐσπεύδον αἱ προσόγονες τὴν ἐκδοσιν σουλτανικοῦ φιλομανίου ἀναγνωρίζοντος τοῦτον νόμιμον διάδοχον ἐπὶ τοῦ ἀρματωλικοῦ του ἀποθανόντος γχαρέρου του.

Οἱ βέβηδες ἀδυνατοῦντες ἵνα εξοντώσωσι τὸν ὀσημέρας ἐπιφορθέτορον καθιστάμενον τοῦτον ἐχθρὸν ἐσπεύσαν ἵνα ἐνεργήσωσι τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ Κώσταντάρα, ως διαδόχου ἐπὶ τοῦ ἀρματωλικοῦ του Βρυκόλακκα. (Τὸ τέλος εἰς τὸ προσγεγόμενον).

Κ.Ε.

ΧΟΡΟΣ ΜΕΤ ΗΜΦΙΕΣΜΕΝΩΝ.

ὅποι

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ.

Εἶχον παραγγείλει εἰς τὸν θηρέτρην μου γὰρ εἴπη πρὸς πάντας δρεπες μὲ ζητήσεις ὅτι δὲν δέχομαι επισκέψεις, καὶ δημως ἡ ἀπαγόρευσίς μου αὕτη ὑπὸ τινος τῶν φίλων μου παρεβιασθη.

Οὗθεν ἐπειδὴ ὅπισθεν τῆς ἐνδυμασίας του ὑπορέτου μου εἰσελθόντος καὶ ἀναγγείλαντος ὅτι μὲ ζητεῖ ὁ Κ. Λυτώνιος Ρ . . . διέκρινε τὴν ἄκρω μαύρου ἐπενδύτου, πιθανὸν δὲ ὁ φέρων τὸν ἐπενδύτην νὰ εἴδε καὶ αὕτης τὸν ἰδεόν μου, ὥστε ἀδύνατον ἦτο νὰ κρυφθῇ — Πολὺ καλά! Αἱ εἰσέλθη! εἰπον μεγαλοφώνως, καὶ χαρητά — Λένπάγη εἰς τὸν διάδολον!

Οταν ἐνασχολήσθη εἰς τι, μόνη ἡ ἀγαπωμένη γυνὴ δύναται ἀτιμωρητεῖ νὰ σᾶς ταράξῃ, διότι αὕτη συμπετέχει διπωσδήποτε τῆς ἐνασχολήσεως.

Ἐπλησίασα λοιπὸν πρὸς αὐτὸν μὲ τὴν φυγήν την σχεδὸν ἐκείνην, ἣν δεικνύει συγγραφεὺς δικηοπτέων τῆς ἐνασχολήσεως του καθ' ἣν στιγ-

μὴν φοβεῖται τοῦτο, καὶ εἰδὸν αὐτὸν τόσον ὡχρὸν καὶ καταθεβλημένον, ὥστε αἱ πρῶται πρὸς αὐτὸν λέξεις μου ἦσαν αὐταῖς,

— Τί ἔχετε; τί σᾶς συνέθη; — Ἀφήσατέ με ν' ἀναπνεύσω, εἶπε καὶ θὰ σᾶς δηγυθῶ τὸ συμβάν μου, ὅπερ ἀλλως, η̄ ὄντερον εἴναι, η̄ εἴμαι τρελλός.

Καθήσας δὲ τότε ἔκλινε τὴν κεφαλὴν μεταξὺ τῶν χειρῶν του.

Μετ' ἐκπλήξεως ἔθεωρον τὴν μὲν κόμην του βεβρεγμένην ἐκ τῆς βροχῆς, τὰ δὲ ὑποδηματά του, τὰ γόνατά του καὶ τὰ ἄκρα τῶν περισκελίδων του καταλασπωμένα πλησιάσας δὲ εἰς τὸ παράθυρον εἴδον ὅτι ἵσταντο ποράτην θύραν ὁ τε ὑπηρέτης καὶ ὁ διίφρος του, ἀλλ' οὐδὲν ἐκ τούτου ἐννήσα.

Τὴν ἔκπληξίν μου ταύτην ἴδων εἶπεν·

— Ήμνον εἰς τὸ νεκροτάφειον του Père-Lachaise — Ἀπὸ τὴν δεκάτην ὥραν τῆς πορώτικς; — Μᾶλλον εἰπὲ ἀπὸ τὴν ἑδομήν; .. . Κατηραμένες χορὲ τῶν μετημφιεσμένων!

Δεῦν ἐνδουν τίνα σχέσιν εἶχεν ὁ χορὸς τῶν μετημφιεσμένων μὲ τὸ νεκροτάφειον του Père-Lachaise. Ὁθενβλέπων ὅτι τίποτε δὲν κατέλαμβανον, ἔστρεψε τὰ νετά μου πρὸς τὴν ἑστίαν καὶ ἤρχεται νὰ τυλίσσω μεταξὺ τῶν δακτύλων μου σιγάρου μετὰ φλέγματος καὶ ὑπομονῆς Ἰσπανικῆς. Άμα δὲ αὐτὸς ἔρθασεν εἰς τὴν ἐντέλειάν του τὸ προσφέρον εἰς τὸν Ἀντώνιον, ἐπειδὴ ἐγνώριζον ὅτι τὸ τοιοῦτον λίγην ἀρέσκει εἰς αὐτὸν συνήθως.

'Αλλ' οὗτος εὐχαριστήσας με διὰ τῆς κεφαλῆς ἀπώθησε τὴν χειρά μου. Ἐκυψε τέλος ν' ἀνάψω τὸ σιγάρον μου ἀλλ' ὁ Ἀντώνιος κρατήσας με,

— Λάλεξανδρε, μοὶ εἶπεν, ἀκουσόν μου, σὲ παρακαλῶ.

— Ναι, ἀλλ' ὅμως θὲν τέταρτον τῆς ὥρας παρῆλθεν ἀρότου ἥλιθατες ἐδῶ καὶ τίποτε δὲν μὲ εἴπατε. — Ω! παραδοξώτατον συμβάν μοὶ συνέβη.

Ἀνηγέρθην τότε, ἔθεσα τὸ σιγάρον μου ἐπὶ τῆς ἑστίας καὶ διασταυρώσκες τοὺς βραχίονάς μου, ἤρχεται νὰ πιστεύω ὅτι τοσῷ θέτῳ βεβλασμένος κατὰ τὸν νοῦν.

Μετά τίνα δὲ σιωπὴν μὲ εἶπεν. — Εὐθυμεῖσθε τὸν χορὸν του Μελοδράματος εἰς τὸν δρόσιον σᾶς συνήντησα; — Τὸν τελευταῖον λέγεις ὅπου ἦσαν ὑπὲρ τὰ διακόσια πρόσωπα; — Αὐτὸν μάλιστα. Σᾶς ἀφησκ τότε δρόσις μπάγια εἰς τὸν χορὸν τῶν Ποικιλῶν, τὸν δρόσιον μοὶ ἐσύστησαν ὡς λίαν ἀξιοπερίεσγον εἰς τὴν ἐποχὴν μαζί, καὶ σεῖς εἰς

τοῦτο μὲ παρεκινήσατε φαίνεται ὅτι η̄ τύχη μου μὲ ἀθει. Ω! ἔπρεπε νὰ ἐβλέπατε σεῖς τὸν χορὸν αὐτὸν, σεῖς, που ἴστορείτε ἡθη! ἔπρεπεν δ. Ὁφρυν ἡ δ. Καλλήτη νὰ ἦσαν ἐκεῖ καὶ νὰ ἐξειπόντοντον ὅτε φανταστικὸν καὶ ἀλλόκοτον ἐνταυτῷ ἐνώπιόν μου παρεστάθη! Λοιπὸν ἀπὸ τὸν κενὸν καὶ μελαγχολικὸν χορὸν τοῦ Μελοδράματος, μετέσπη εἰς αἰθουσαν πλήθουσαν καὶ χαροποιάν, διποὺ διάδρομος, καὶ θεωρεῖα καὶ κονίστρα καὶ ἐν γένει τὰ πάντα ἦσαν πλήρη περιηλθόν τὴν αἴθουσαν καὶ εἴκος προσωπιδοφόρος μὲ ἐκάλεσταν κατ' ὄνομα καὶ μοὶ εἶπον τὸ ἰδικόν των. Όλοι αὐτοὶ ἦσαν ἐκ τῶν πρώτων ἀριστοκρατικῶν καὶ μεγάλων οἰκογενειῶν, νέοι ἐπίσημοι καὶ εὐγενεῖς, καὶ οἵτινες λαζαρονήσαντες ἐκεῖ οἰκογένειαν, ἐπάργελμα καὶ θέσιν, καὶ μεταμφιεσθέντες εἰς ἀγενεῖς, εὐάθετοποιοὺς καὶ ἀγοραίας γυναικαῖς ἐπανέφερον εἰς τὸν χορὸν αὐτὸν ἐν μέσῳ τῆς σοβαρᾶς καὶ αὐστηρᾶς γημῶν ἐποχῆς ἐπερίδα τῆς Αριθμούλειας. Τὸ ἦκουσα καὶ ὅμως δὲν τὸ ἐπίστευον! .. . Ἀναβάς βαθυίδας τινὰς καὶ στηρίζομενος ἐπὶ στήλης προσίλωσα τὰ βλέμματά μου ἐπὶ τοῦ διποκάτωθέν μου κινουμένου πλήθους τῶν ἀνθρωπίνων αὐτῶν πλησιάτων. Αἱ ποικιλόχροαι καὶ ἀλλόκοτοι ἐνδυμασίαι τῶν μετημφιεσμένων αὐτῶν παρίστων θέαμα κατ' οὐδὲν εἰς ἀνθρώπους ἀρμόζον. Ή μουσικὴ ἥρξατο παιανίζουσα, οὖ! τότε δὴ τότε! .. Τὰ ἀλλόκοται αὐτὰ πλάσματα συγκινηθέντα πρὸς τὸν ἥχον τῆς δραχήστρας αὐτῆς, τῆς ἡ ἀρμονίας συνῳδεύετο μπὸ τῶν κραυγῶν, τῶν γελώτων καὶ τῶν καγχαριμῶν αὐτῶν, ἥρπασαν ἀλλήλων τὸς χειράς, τοὺς βραχίονας καὶ τὸν τράχηλον καὶ συνδεθέντες οὐτως, εσχημάτισαν μέγκυν κανονισμένον κύκλον. Χορευταὶ καὶ χορεύτριαι πλήττοντες τὸν πόδα, ἔξουσή γείρεστο μετὰ θορύβου κόνις, ἀμυδρὸν τὸ τῶν πολυελαϊών φῶς καθιστῶσα, διὸ μὲν μόδις τὰ ἄτομα διεράνοντο, καὶ μετὰ μεγίστης καὶ αὐξανούσης ταχύτητος περιστρεφόμενοι, ἀλλοκότως καὶ ἀσέμνως κινούμενοι, κραυγὰς πλήσεις ἀκολασίας ἐκπέμποντες, δόλονεν ταχύτερον περιστρεφόμενοι, ὡς μεθυσμένοι ἀνατρεπόμενοι, καὶ ὡς γυναικες διεφθαρμέναι, μπὸ παραφροῦσες καὶ λύστες μᾶλλον ἡ μπὸ γαρῆς καὶ ἡδονῆς ωρούμενοι, παρωμοίζοντο μετὰ ἀλλοσοδεμένους καταδίκους, ποιητὴν τῷ ἀδηρὶ ἐκπληγώσοντας ὑπὸ τὴν μάστιγχ τῶν δαιμόνων. Ἐνῷ αὐτοὶ ἔτρεχον διποκάτωθέν μου ἡσθιανύτη τὴν ἐκ τοῦ δρόμου των πνοῶν τοῦ ἀέρος, καὶ ὅσου αὐτῶν μὲ ἐγνώριζον, διαβανούσες διποκάτωθέν μου μοὶ ἐπέτων λέξεις ἀνα-

δεστάτας. Όλος αὐτὸς ὁ θύρων, η βοή, η σύγχυσις, η μεσαική ήσαν εἰς τὴν κεφαλήν μου ώς καὶ εἰς τὴν αἴθουσαν. Κατήντησα νὰ μὴ γνωρίσω πλέον ἐὰν τὸ πρὸ δρθαλμῶν μου ἦτον ὄνειρον ή ἀληθινὸν, καὶ ἐὰν ἐγὼ ἥμην παράφρων ή αὐτὸς δὲν ἦσαν φρόνιμοι, ὡστε παράδοξοι πειρασμοὶ μὲ κατέλαθον, νὰ διφθῶ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πανδαιμονίου αὐτοῦ, καθὼς ὁ Φαῦτος ἐν μέσῳ τοῦ Δαιμονοσυλλόγου, ἀλλ᾽ ἐνόςσα ὅτι ἥθελον γίνει ὅμοιός των. Εν τοιάσῃ κατασάσει ὀν, ἀπὸ τὴν μανίαν μὲ διεγχώριεν ἐν ἔημαῖς ὅθεν περίφορος γενόμενος ἐρεύθην ἐξω τῆς αἰθουσας καταδιωκόμενος μέχρι τῆς ἐξω θύρας ὑπὸ τῶν κραυγῶν αἴτινες ὠμοίαζον μὲ τοὺς ἐκ φωλεᾶς θηρίων ἐξερχόμενους βρυγμήρους.

Σταθεὶς δὲ μικρὸν ὑπὸ τὴν στοὰν διὰ νὰ συνέλθω, ἐπειδὴ δὲν ἥθελον νὰ ἐκτεθῶ εἰς τὴν ὁδὸν, ὃς ἔχων εἰσέστη μεγάλην σύγχυσιν ἐν τῷ πνεύματι μου, καὶ δυνατὸν νὰ μὴν ἐπανεύρισκον τὴν δόδον μου ή νὰ ἐριπτόμην ἀπροσέκτως ὑπὸ τοὺς προχοὺς ἐλαυνομένης ἀμάξης, παραμοίαζον μὲ μεθυσμένον ὅστις ἀρχίζει ὄπωσοῦν νὰ ἀναλαμβάνῃ τὸ λογικόν του καὶ νὰ παρατηρῇ τὴν κατάστασίν του, καὶ ὅσις αἰσθανόμενος ἐπανελθοῦσαν μὲν τὴν θέλησιν οὐχὶ δὲ καὶ τὴν δύναμιν, ἀκίνητος καὶ ἔχων τὸν δρθαλμὸν προσηλωμένους καὶ ἐξησθενημένους στηρίζεται ἐπὶ τίνος ἐρείσματος τῆς ὁδοῦ ή ἐπὶ τίνος δένδρου τοῦ δημοσίου περιπάτου.

Τὴν αὐτὴν τιγμὴν ὄχημα ἐστάθη πρὸ τῆς θύρας, γυνὴ δὲ τις καταβάσσα ή μᾶλλον πηδήσασα ἐκ τῆς θυρίδος του εἰσῆλθεν ὑπὸ τὴν σοὰν, καὶ στρέφουσα τὴν κεφαλὴν ἐκ δεξιῶν καὶ ἐξ εὐωνύμων ἐρχίνετο ὡς ἀποπλανημένη ήτο δὲ μετημφιεσμένη μὲ μαύρον ἔνδυμα καὶ εἶχε τὸ πρόσωπον πεκκλυμένον ὑπὸ προσωπίδος ἐκ βελούδου. Εμφανισθείσης δὲ εἰς τὴν θύραν,

— Τὸ εἰσιτήριόν σας; εἶπε πρὸς αὐτὴν ὁ συλλέγων αὐτές.

— Δέν ἔχω τοιοῦτον, ἀπεκρίθη αὐτῇ.

— Τότε λάβετε διὰ ἐκ τοῦ γραφείου.

Η μετημφιεσμένη ἐπανελθοῦσα ὑπὸ τὴν στοὰν καὶ ἐρευνήσασα ταχέως ὅλα τὰ θυλάκια τῆς,

— Δέν ἔχω χρήματα! ἀνέκραξεν . . . ἀλλὰ κράτησον αὐτὸς τὸ δραπτύλιον καὶ δός μοι αὐτὸν ἐν εἰσιτήριον.

— Αδύνατον, ἀπεκρίθη ἡ διανέμουσα τὰ εἰσιτήρια γυνὴ δέν καταδεχόμεθα νὰ κάψωμεν τοι- αὐτας πράξεις, καὶ ἀπώθησε τὸν ἀδάμαντα ὅστις πεσὼν χρυσοὶ ἐκύλισε πρὸς ἐμέ.

Η μετημφιεσμένη ἔμεινεν ἀκίνητος, λησμονήσασα τὸ δραπτύλιον ὃς ὑπὸ σκέψεως κατεχομένη.

Οὕτων λαθών αὐτὸς ἐγὼ τὸ προσέφερον αὐτῇ εἶδον τότε ὅτι διὰ τῆς προσωπίδος τῆς προστηλώσασα τοὺς δρθαλμοὺς ἐπὶ τῶν ἰδικῶν μου μὲ παρετήσει ἐπ' ὅλιγον διστάζουσα, καὶ ἐπειτα ἀμέσως περάσασα τὸν βραχίονά της ὑπὸ τὸν ἰδικόν μου. — Εἰςάχατέ με σεῖς, μὲ εἶπεν, ἀπὸ εὐσπλαγχνίαν. — Άλλα, κυρία, ἀπεκρίθην, πρὸ ὅλιγου ἐξῆλθον. — Τότε δότε μοι ἐξ φράγκα ἀντ' αὐτοῦ τοῦ δραπτυλίου καὶ θὰ μὲ κάμητε εὐεργεσίαν δι' ἓν καθ' ὅλου μου τὸν βίον θὰ εὔχωμαι ὑπὲρ ὑμῶν.

Περάσας τότε τὸ δραπτύλιον εἰς τὸν δραπτυλόν της καὶ ἐλθών εἰς τὸ γραφεῖον ἔλαθον δύο εἰσιτήρια δι' ὧν εἰσῆλθομεν. Λμκ δὲ ἐφέτασμεν εἰς τὸν διάδρομον, ἡσθάνθην ὅτι αὐτὴ ἐκλογίζετο καὶ μὲ τὴν ἀριστεράν της χειρά περιεκύλωσε τὸν βραχίονά μου.

— Μήπως πάσχετε; τῇ εἶπον.

— Οὐχὶ, οὐχὶ, δέν ᔁχω τίποτε ἀπεκρίθη παχά μόνον λάλη τις μοὶ ἐπῆλθε. Μὲ διεύθυνε λοιπὸν πρὸς τὴν αἰθουσαν καὶ εἰσῆλθομεν εἰς αὐτὸς τὸ χαρέστατον Χαραντών. Τρὶς περιήλθομεν αὐτὸν διασχίζοντες μετὰ πολλῆς δυσκολίας τὰ πλήθη τῶν λακτιζόντων ἀλλήλους προσωπιδοφόρων, καὶ αὗτη μὲν ἀνεσκίρτα εἰς πᾶσαν ἀτεμνον περὶ αὐτῶν ἐκφερομένην λέξιν, ἐγὼ δὲ κρατῶν γυναικα ἀκούουσαν τοιαῦτα ἐντρεπόμην τέλος ἐπανήλθομεν εἰς τὴν ἄκραν τῆς αἰθουσας καὶ αὕτη μὲν ἐρρίφθη ἐπὶ θροίνοι, ἐγὼ δὲ ἴσταμην δρύιος ἐνώπιον της στηρίζων τὴν χειρά μου ἐπὶ τῶν νάτων τῆς καθέδρας της.

— Ο! βέβαια, τὸ τοιοῦτον πρέπει νὰ σᾶς φαίνεται πολὺ ἀλλόκοτον, εἶπεν αὕτη, ἔτι μᾶλλον ὅμως εἰς ἐμέ. Ἐπειδὴ τοῦ τοιούτου (βλέπουσα τὸν χορόν) δέν είχον ποσῶς ἰδέαν, οὕτε ἐφαντάσθην ποτὲ τοιαῦτα πράγματα. Άλλα μοὶ ἐγράψκεν ὅτι θὰ ἥγαιναι αὐτὸς ἐδῶ μετά τίνος γυναικός; καὶ ή γυνὴ αὐτὴ δροίχετε νὰ ἥγαιναι, ἀφοῦ τολμᾷ νὰ ἐρχηται εἰς τοιοῦτον μέρος;

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας ἐξεπλάγην καὶ τὴν ἐκπληξίν μου ἐννοήσασα εἶπε — Τίς λοιπὸν εἴμαι ἐγὼ; ἀναμφιβόλως θὰ ἐρωτήσοτε. Ο! ἀλλά, ὡς πρὸς ἐμὲ, ἔχει ἄλλως τὸ πράγμα, ἐπειδὴ ἐγὼ τὸν ζητῶ, ἐγὼ τίτις εἴμαι; ή σύζυγός του. Καὶ αὐτοὺς μὲν ὥστε ἐδῶ ή μανία καὶ ή ἀκολασία, ἐμὲ ὅμως, ὡς ἐμὲ ή καταχθόνιος ζηλοτυπία! Ή καταχθόνιος ἥθελον τὸν ἀναζητήσει, καὶ τὸν νύκτα ἥθελον ὑπάρχει εἰς τὸ νεκροταφεῖον καὶ εἰς τὴν ἐν Γρέει ἐκτε-

λεσιν καταδίκης παρερμέθη, ἐγὼ ητις οὐδέποτε ἐξῆλθον τῆς οἰκίας, σχες τὸ δυμύω, πῷο τοῦ γάμου μουάνευ τῆς μητρός μου, καὶ μετὰ τοῦτον, μὴ ἀκολουθουμένη ὑπὸ θεράποντος καὶ δρως ἥδη εἴμαι ἐδῶ, ὡς αὐταῖς αἱ γυναῖκες, αἵτινες γνωρίζουσι τὴν ὁδὸν αὐτὴν, καὶ δίδω τὸν βραχίονά μου εἰς ἄγνωστον, ἐρυθριῶσαν πόδη τὴν προσωπίδα μου διὰ τὴν ὕδαν θηρίου θάλασσαν πέρι ἐμοῦ θάλασσαν αὐτός! Γνωρίζω πάντα ταῦτα! . . .

— Εἴχετε ποτὲ ζελοτυπίαν, Κύριε;

— Μάλιστα, καὶ μεγίστην, τῇ ἀπεκρίθην.

— Τότε συγχωρήσατε μοι, γνωρίζετε τὰ πάντα. Γνωρίζετε τὴν φωνὴν ἐκείνην ητις σχες φωνάζει, ὡς εἰς τὸ οὖς ἀφρονος «Ἐμπρόδε!» Ήσθάνθητε τὴν δύναμιν ἐκείνην ητις σᾶς ὀθεῖ εἰς τὸ αἰσχος, τὸ ἔγκλημα, ὡς η εἰμαρμένη. Ήζεύρετε δοτὶ ἐν τοιάυτη στιγμῇ, ὑποπίπει τις εἰς πτεραν ἐνοχήν, ἀρκετούν να ἐκδικηθῇ.

Ηθέλησα νὰ ἀποκριθῶ εἰς αὐτήν ἀλλ' ἀμέσως ἐγερθείσα καὶ παρατηρούσα δύο μετημφιεσμένους διαβάνοντας τότε ἐμπροσθέν μαζ. — Σιωπήσατε! εἶπε, καὶ συγχρόνως με διεύθυνε κατόπιν αὐτῶν. Δεν ἐνόουν εἰς τὶ περιεπλεκόμην καὶ ποῦ θίελον κατακτήσει. Ηθέλεπον φανερά δοτὶ ἐνυπήρχε μυστήριόν τι, ἀλλὰ δὲν ἐδυνάμην νὰ ἐμβατείσω ἐν αὐτῷ. Ή δυστυχής ἐφαίνετο τόσον τεταραγμένη, ὡστε μοῦ διτίγνειρε τὴν συμπάθειαν δοθεὶς πάπικουσα εἰς αὐτήν ὡς παιδίον· τοσαύτην ἴσχυν ἔγει τὸ ἀληθεῖς πάθος!

Ηκολουθήσαμεν λοιπὸν τοὺς δύο μετημφιεσμένους, ὃν δὲν ἐφάγινετο δοτὶ ητον ἀνήρ, δ' ὅτερος συνομιλούντων μὲ χαμηλὴν φωνὴν μόλις ἡκούμενον αὐτήν. — Αὐτὸς εἶνε ἐψιθύρισεν αὐτήν, ἤκουσε τὴν φωνὴν του, μάλιστα, μάλιστα αὐτὸς εἶνε τὸ ἀνάστημά του . . . Οὐ ύψηλότερος τῶν δύο μετημφιεσμένων ἦρχετο νὰ γελᾷ. — Αὐτὸς εἶναι δὲ γέλως του, εἶπεν αὐτήν, αὐτὸς εἶνε, Κύριε, αὐτός! ἀληθής ητον ή ἐπιστολή! Ω! θεέ μου! θεέ μου!

Ἐγ τούτοις οἱ μετημφιεσμένοι ἐποχώριον καὶ ημεῖς τοὺς ἐφιθάναμεν κατόπιν ἀφοῦ ἐξῆλθον τῆς αἰθουσῆς συνεξήλθομεν μετ' αὐτοὺς καὶ ἐνῷ ἀνέβαινον τὴν κλίουσα τῶν θεωρείων, συνανεβαίνομεν διποθέν των τέλος ἐστάθησαν εἰς τὰ μεσαῖς θεωρεῖς ημεῖς δύμοιάζομεν ὡς σκιαὶ των. Ἀφοῦ δὲ μικρὸν κιγκλιδωτὸν θεωρεῖον ἤνοιχθη εἰσῆλθον οὗτοι εἰς αὐτὸ καὶ ή θύρα ἀμέσως ἐκλείσθη.

Τὸ δυστυχὲς πλάσμα τὸ δόποιν είχον ὑπὸ τὸν βραχίονά μου φύκην μοὶ ἐνεποιεῖ διὰ τὴν ταρ-

χήν του δὲν ἡδυνάμην μὲν νὰ ἴδω τὸ πρόσωπόν της, ἀλλ' ἐνῷ συναθείτο πρός με ἡσθανότητην τοὺς παλιούς τῆς καρδίας της, τὴν ἀνατριχίαν τοῦ σώματός της καὶ τὴν συγκίνησιν τῶν μελῶν της. Παραδόξως πως ἡσθανόμην τὰ ἀνήκουστα πάθη ἀπέρι ἔβλεπον, καὶ τῶν ἀποίων ἐντελεῖς ἡγνόουν τὸ θύμα καὶ τὴν αἰτίαν. Καὶ δρως πρός χάριν οὐδενὸς ἐν τῷ κόσμῳ δὲν ἡθελον ἐγκαταλείψει τὴν γυναικα ταῦτην εἰς τοιαύτην στιγμήν.

Ιδούσα κύτη τοὺς δύο μετημφιεσμένους εἰσελθόντας εἰς τὸ θεωρεῖον καὶ ἀμέσως αὐτὸ κλείσατας, ἐμεινες στιγμήν τιας ἀκίνητας ὡς κερκυνόπληκτος, ἔπειτα δὲ ὠρμησε πρὸ τὴν θύραν διὰ τὸ ἀκούση ἀλλὰ τοικύτην θέσιν ἔλαβεν ὡς η ἐλαχίστη κίνησις τὴν ἐπρόδιδε καὶ τὴν κατέστρεψε διὸ ἐλάνσας αὐτήν βιατῶς ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ ἀνοίξας τὸ συνεχόμενον θεωρεῖον, τὴν εἰσήγαγον ἐντὸς αὐτοῦ καὶ κλείσας τὴν θύραν, — Έὰν θέλητε νὰ κλιούσητε, τῇ εἰπόν, ἀκούσατε τούλαχιστον ἐντευθεν. Καὶ αὐτή μὲν κλένασκε τότε τὸ γόνυ ἐπλησσασε τὸ οὖς της εἰς τὸ διάφραγμα, ἐγὼ δὲ ιστάμενος δρθιος μὲ τοὺς βραχίονας ἐσταυρωμένους καὶ τὴν κεφαλὴν κεκλιμένην ἐσκεπτόμην.

Ἐξ δοσῶν ἡδυνήθην νὰ ἴδω, η γυνὴ αὐτὴ μοὶ ἐφένη τύπος καλλονῆς. Τὸ κάτω τοῦ προσώπου της ητο νεάζον, ἀπαλὸν καὶ στρογγύλον, τὰ γείλη της δροσοκόκκινα καὶ λεπτά, οἱ διδύντες της, οὓς καθίσταται ἐπι λευκότερους ή μέχρις αὐτῶν φύάνουσα ἐκ θελούδου προσωπίς, ηταν μικροὶ, αἱ χειρες της ηταν χυταὶ, τὸ ἀνάστημά της κομψόν, η κόμη της μελανὴ ἐκ τριγώνων λεπτῶν κυματίζουσα ἐπι τῆς κορδέλης της, καὶ οἱ μικρὸς αὐτῆς ποὺς προθίζονταν τῆς ησθήτος ἐφαίνετο μόλις ὑποστηρίζων τὸ σώμα τοῦτο, τὸ δλως ἐλαφρόν, δλως χαρίεν, καὶ δικαὶ ηνέρειον. Ω! ητο θαυμάσιον πλάσμα! Ω! ἐκείνος δοτὶς ηθελε τὸ λάθει εἰς τὸ στηθός του, καὶ ηθελε γνωρίσει τὸ ἀξέραστον τῆς ψυχῆς του, καὶ ηθελε αἰσθανθῆ ἐπι τῆς καρδίας του τοιούτους παλιούς, τὰς ἀνασκιτήσεις ταῦτας, τοὺς νευρικοὺς αὐτοὺς σπασμούς, καὶ ηθελε δυνηθῆ νὰ εἰπῃ, τὰ πάντα εἴναι ἐρωτικά δι' ἐμοῦ, δι' ἐμὲ μόνον μεταξύ τῶν ἀνθρώπων, δι' ἐμὲ ητο προωρισμένος δ ἀγγελος οὗτος, Ω! δὲ ηθρωπος ἐκείνος! ἐκείνος! . . .

Αὐταὶ ηταν αἱ σκέψεις μοι αἵτινες διεκόπησαν ἀλλα εἶδον τὴν γυναῖκα αὐτὴν ἀνεγερμένην, στρεφεῖται πρός με καὶ λέγουσάν μοι μὲ φωνὴν διακοπούσην ταῖς παράφορον, — Κύριε, εἴμαι ώρα ποτεσμένη ίση νόστημα τοῦ θεοῦ μοναδιστικη

ραίσι, σᾶς τὸ διμήνιο, εἴμαι νέα δεκαετούσατής μέχρι τοῦδε διετέλεσα ἀγνή ὡς ὁ ἄγγελος τῆς δημιουργίας . . . πάρα πλέον . . . — έξέτεινε τοὺς θραχίονας της περὶ τὸν τράχηλόν μου — πλὴν τώρα! ἀνήκω εἰς Σὲ, . . . λάβε με! . .

Ἐν τῷ ἀυτῷ θεάθμην τὰ χεῖλα της προσκολλώμενα εἰς τὴν χεῖρά μου, καὶ ὅ τύπος τοῦ δήγυματος μάλλον ἢ ἀσπασμοῦ διεκύθη καθ' ὅλον τὸ ἀντριγάσαν καὶ παρκαλύθεν σῶμα της νέφρου δὲ φλογερὸν διῆλθε ύπο τὴν ὄμβρια μου.

Μετά τινας στιγμὰς τὴν εἶχον εἰς τὰς ἀγκάλας μου ἡμίθυνη καὶ ὀλολύζουσαν.

Σενελθούσης βραδέως εἰς ἐμπτήν διέκρινα διὰ τῆς προσωπίδος της τοῦ διθύραυλούς της ἔξαρχοια θέντας καὶ εἰδὼν τὸ κάτω τοῦ προσώπου της ωρὸν, καὶ ἤκουσε τοὺς ὀδόντες της τρίζοντας ὡς συμβαῖνει, εἰς τὸν παροξυσμόν. Πάντα καὶ τώρα ἀκύρων τὰ βλέπω.

Ἄναπολήσασα δὲ ὅτι πρὸ διλίγου συνέθη καὶ ἔριθεται πρὸ τῶν ποδῶν μου — ἐάν ἔχητε διλίγην συμπάθειαν, μὲ εἰπεν ὀλολύζουσα, καὶ διλίγον σίκτον, ἀποστρέψατε τὸ πρόσωπόν σας ἀπ' ἐμοῦ, γεὶ ζητήσατε ποτὲ καθόλου νὰ μὲ γνωρίσατε, ἀφίσατέ με ν' ἀναχωρήσω καὶ λησμονήσατε τὰ πάντα, ἀφοῦ ἐγὼ θὰ ἐνθυμῶμαι!

Εἰς ταῦτα, ἀνεγέρθεισα ταχέως ὡς ἰδέα τις ἡτοὶ μᾶς ἐκφεύγει καὶ δρυήσασα πρὸς τὴν θύραν ἤνοιξεν αὐτὴν καὶ στραφεῖσα πρὸς με ἀπαξέ μόνον — Μή μὲ ἀκολουθήσωτε, εἶπε.

Καὶ ἡ θύρα κλεισθεῖσα βιάσιας μεταξὺ αὐτῆς καὶ ἐμοῦ τὴν ἀφήπασσεν ὡς φάντασμα, καὶ ἔκτοτε δὲν τὴν ἐπανεῖδον!

Δεν τὴν ἐπανεῖδον πλέον! ἀλλα καὶ ἔκτοτε δέκα μῆνες παρθήνον καὶ τὴν ἀνεκήτηρα πανταχοῦ εἰς τοὺς χορούς, εἰς τὰ θεάματα καὶ εἰς τοὺς περιπάτους. Οὐάκις ἔβλεπον μακρόθεν γυναικα μὲ ἀνάστημα κορψόν, μὲ πόδα μικρὸν καὶ κόμην μελανήν, τὴν ἡκολούθουν, καὶ πλησιάζων αὐτὴν τὴν παρετήρουν κατὰ πρόσωπον ἐπίζων ὅτι ἐκ τοῦ ἐρυθρήτας της ἥθελε προδοθῆ. Ἀλλ' εἰς οὐδὲν μέρος δὲν τὴν ἀνέντρον, δὲν τὴν ἐπανεῖδον, εἴμη μόνον κατ' ὄντα! Ό! ἐντὶ ἐπανήρχετο, ἔκει τὴν ἡσθανόμην, ἡσθανόμην τόσον. Ζωηρῶς τοὺς γλυκεῖς ἀσπασμούς της, τὰ δίγυματά της, καὶ τὰς θωπείας της, ὡς τα μοι ἐφαίνοντο ὡς νὰ προηρχούντο ἐκ τοῦ φδου ἔπειτα ἡ προσωπὶς ἔξηρχντο, καὶ πρόσωπον πρωτοφανές μοι παρουσιάζετο, ὅτε μὲν συγκεχυμένον ὡς ύπο νέφρου

νον ὅτε δὲ ὡχρὸν μὲ κρηνίον λευκὸν καὶ γυμνὸν, μὲ τὸ κοίλωμα τῶν ὄφθαλμῶν κενὸν μὲ δόδοντας κλονουμένους καὶ ἀραιούς. Τέλος ἀπ' ἐκείνης τῆς νυκτὸς ζῶ, ἐκκαιόμενος ύπο ἔρωτος μανιώδους πρὸς γυναικα δὲν ἐγγάρισα, ἐλπίζων πάγτοτε καὶ πάντοτε ἀπατώμενος εἰς τὰς ἐλπίδας μου, ζηλεύων ἀδίκως χωρὶς νὰ ἡξεύρω ποιον, καὶ μὴ τολμῶν νὰ διολογήσω τοιαύτην μανίαν, καὶ ἐν τούτοις διπ' αὐτῆς καταδιωχόμενος, καταπιθύμενος καὶ καταστροφόμενος.

Εἰς ταῦτα καταλήξας καὶ ἐλεύσας ἐκ τοῦ κόλπου του ἐπιστολήν.—Ηδη ἀφοῦ σᾶς διηγήθην τὰ πάντα, μὲ εἴπελάθε τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν καὶ ἀνάγνωθη:

Λαζών αὐτὴν τὴν ἀνέγνωσα περιέχουσαν ταῦτα:
 » Ἀρξ γε ἐλαττομόναστες ἡδη διστυχη τινὰ
 » γυναικα, ἡτις οὐδὲν ἐλησμόνησεν, ἀλλ' ἡτις μὴ
 » δινυχμένη νὰ λησμονήσῃ ἀποθησει; Οἶτε
 » θὰ λάβητε τὴν ἐπιστολὴν ταύτην δὲν θὰ ὑπάρξῃ
 » γω πλέον. Τότε ὑπάγετε εἰς τὸ νεκροταφεῖον
 » τοῦ Pére Lachaise, εἴπτε εἰς τὸν νεκροθάρητον
 » πτηνὸν νὰ σᾶς δείξῃ μεταξὺ τῶν τελευταίων τάφων ἐκείνον ὅστις θὰ φέρῃ ἐπὶ τοῦ τύμβου κεχαραγμένον τὸ ἀπλούν ὄνομα «Μαρία» καὶ ὅταν
 » ἔλθητε εἰς αὐτὸν γονατίσατε καὶ δεήθητε. »

— Λοιπὸν, ἔηκολούθησεν δὲ Αντώνιος, λαζών τὴν ἐπιστολὴν ταύτην χθὲς, μετέβην σήμερον τὸ πρώτον μὲ τὸ νεκροταφεῖον. Ο νεκροθάρητης μὲ ὀδήγησεν εἰς τὸν τάφον καὶ ἔμεινα ἔκει ἐπὶ δύο ὥρας γονυκλιτής δεδμένος καὶ κλαίων. Εννοεῖς ἡδη! ὁ τάφος αὐτὸς περιέκλειε τὴν γυναικα ἐκείνην! . . . ή φλεγμόνη ψυχή της ἀπέπτη, τὸ δὲ σῶμα της φραγὲν ἔθρασθη ύπο τῆς ζηλοτυπίας καὶ τῆς τύφεως τοῦ συνεδότος. ἡτον ύπο τοὺς πόδας μου καὶ ἔζηπεν καὶ ἀπέθανεν ἀγνωστος! εἰς ἐμὲ, ἀγνωστος! Οπως ἐν τῷ τάφῳ οὗτο καὶ ἐν ἐμοὶ ὑπάρχει ἀγνωστος! καὶ ὅπως ἐν τῷ φερέτρῳ ἐτέθη, οὗτο καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ μου ἐνεκλείσθη λείψαντον, καὶ ἀπονοούν. Ω! γνωρίζεις ὅμοια τῷ τοιούτῳ; ἡζεύρεις συμβάν τόσον παράδοξον; Ηδη δὲν ὑπάρχει πλέον ἐλπίς, δὲν θὰ τὴν ἐπανείδω. θὰ τὴν ἐκτάψω, ἀλλὰ δὲν θὰ ἐπανεύρω τοὺς χρηκτήρας μὲ τοὺς ὄποιους νὰ δυναθῶ νὰ ἐπανατυθέσω τὸ πρόσωπόν της. Καὶ τὴν ἀγαπῶ πάντοτε! καταλαμβάνεις ἀλέξανδρε, τὴν ἀγαπῶ μανιωδῶς; καὶ θὰ φονευθῶ παραχρῆμα διὰ νὰ ἐνωθῶ μετ' αὐτῆς· ἐάν ἦναι βέβαιων ὅτι δὲν θὰ μοι μείνη ἀγνωστος εἰς τὴν αἰώνατητα, νὰ διέμεινεν εἰς ἔιδυ καὶ ἐν τῷ κόσμῳ.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας μοὶ ἡρπασεν ἐκ τῶν γεν-
ρῶν τὴν ἐπιστολὴν, τὴν ἡσπάσθη ἐπανειλημμένως
καὶ ἡρχίσεις γὰρ κλαίῃ ὡς παιδίον. Τότε ἐναγκαλι-
σθεὶς αὐτὸν καὶ μὴ δυνάμενος νὰ τὸν παρηγορή-
σω, ἔκλαιον καὶ ἐγὼ μετ' αὐτοῦ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

I. Γ. ΧΡΥΣΟΒΕΡΓΗΣ.

ΕΚΘΕΣΙΣ

Περὸς τῷραν ἐρ τῷ Ἀρσακείῳ Παρθεναγωγεῖῳ τῆς
Φιλεκπαιδευτικῆς Ἐταιρίας ἑτανσίων ἐξετά-
σεων ὑπὸ τοῦ Γραμματέως αὐτῆς Χ.Ν. Φιλα-
δελφέως ἀγρωσθεῖσα τῇ 20 Ιουνίου 1863.

Κύριοι!

Ἐθος σχολειακὸν ἐπικρατεῖ, καθ' ὃ ἐν τῷ τέ-
λε τῶν ἐνικυσίων ἐξετάσεων κηρύγτουσιν οἱ διέ-
ποντες τὰ σχολεῖα πανδήμως τὰ ἀποτελέσματα
αὐτῶν, ἐπαινοῦντες τὴν ἐπιμέλειαν τῶν προβίκ-
ζουμένων καὶ ἐλέγχοντες τὴν ἀμέλειαν τῶν ὑστε-
ρούντων· τοῦτ' αὐτὸν κάμνει κατ' ἕτος καὶ τὸ
Ἀρσάκειον διὰ τοῦ εἰσηγητοῦ τῆς ἐπὶ τῶν σχο-
λείων ἐπιτροπῆς αὐτοῦ. Ἀλλ' ἀτυχῶς ἀπόντος
σήμερον πολὺ μακρὰν ἡμῶν τοῦ εὐφρεδοῦς συ-
ναδέλφου ἡμῶν, τοῦ ἀξιοτίμου κυρίου Λ. Μελά,
ὅ κληρος ἔπειτεν ἐπ' ἐμὲ νὰ ἐκπληρώσω τὸ ἔργον
τοῦ εἰσηγητοῦ, καὶ ἴδού σας ἐκθέτω λογινότατα τὸ
ἀποτέλεσμα τῶν ἥδη περιτωθεισῶν ἐξετάσεων.

Ἐκ τῶν 375 ἐξωτερικῶν, 102 ἐσωτερικῶν συσ-
τίων, καὶ 43 ἡμισυστίων, ὅλων πεντακοσίων
εἴκοσιδύο μαθητριῶν τοῦ καταστήματος, παρε-
στάθησαν εἰς τὰς ἐξετάσεις 350, ἥτοι ἐκ τῶν
130 ἐξωτερικῶν τοῦ προκαταρκτικοῦ διηρημένου
εἰς ἀλληλοδιδακτικὸν καὶ συνδιδακτικὸν, αἱ μὲν
100 τοῦ ἀλληλοδιδακτικοῦ, ἐξεταζόμεναι κατὰ
μῆνα, δὲν ὑπέστησαν ἄλλας ἐξετάσεις, παρεστά-
θησαν δὲ αἱ 30 τοῦ συγδιδακτικοῦ, ὃν αἱ 27 προε-
βιβάσθησαν εἰς τὴν Α'. τοῦ Ἑλληνικοῦ διεκρίθη-
σαν δὲ ἐν αὐταῖς ἡ Βασιλικὴ Θεοδώρου, Ἀμαλία
Σμήθ καὶ Ἄννα Κανελοπόύλου.

Ἐκ δὲ τῶν 38 ἐσωτερικῶν καὶ ἡμισυστίων ἐ-
ξητάσθησαν 19, καὶ 14 μὲν αὐτῶν προεβιβάσθη-
σαν εἰς τὴν Α'. τάξιν τοῦ Ἑλληνικοῦ, 4 δὲ εἰς τὸ
συνδιδακτικόν διεκρίθησαν μεταξὺ αὐτῶν ἡ Ἐ-
λένη Φωκᾶ, Καλλιόπη Νικολοπούλου καὶ Αἰκα-
τερίνη Νάουφελί ἡ τελευταία αὕτη ἐκ τῶν προ-
φύγων Σύρων δρφανὴ ὑπότροφος, ὅτε εἰσῆλθεν

εἰς τὸ κατάστημα δὲν ἐγνώριζε παντελῶς τὴν
Ἑλληνικήν.

Τάξις Α'.

Ἐκ τῶν 29 ἐσωτερικῶν καὶ ἡμισυστίων τῆς
Α'. τάξεως ἐξητάσθησαν αἱ 25, ἐξ ὧν προεβιβά-
σθησαν εἰς τὴν Β'. τάξιν 15 μὲν τώρα, 3 δὲ τὸν
7θριον ἀφοῦ μελετήσωσιν ἀριθμητικὴν καὶ ἐξετα-
σθῆσι. Διεκρίθησαν δὲ εἰς τὴν τάξιν ταύτην ἡ
Βιργινία Ἀμπελᾶ, Μαρία Κωνσταντίνιδου καὶ Πε-
τρούλα Σιγανοῦ.

Ἐκ δὲ τῶν 58 ἐξωτερικῶν ἐξητάσθησαν αἱ 46,
ἐξ ὧν προεβιβάσθησαν αἱ 23 εἰς τὴν Β'. τάξιν τώ-
ρα, 12 δὲ ἀδύντοι κατὰ ἐν μάθημα μέλλουσι νὰ
προεβιβασθῶσι τὸν 7θριον ἀφοῦ μελετήσωσιν ἀριθ-
μητικὴν καὶ ἐξετασθῶσι. Διεκρίθησαν δὲ ἐν αὐταῖς
ἡ Ἐλένη Κωνσταντίνου, Μαρία Άντωνιου, Καλλιό-
πη Τζαμτζῆ καὶ Εύνηη Δημητριάδου.

Τάξις Β'.

Ἐκ τῶν 31 ἐσωτερικῶν τῆς Β. τάξεως παρου-
σιάσθησαν εἰς τὰς ἐξετάσεις 26 καὶ προεβιβάσθη-
σαν εἰς τὴν Γ' αἱ 25· διεκρίθησαν δὲ μεταξὺ
αὐτῶν ἡ Ἐλισάβετ Τάταρη, Εύρυδίκη Ἀρβάλη, Ἀ-
λεξάνδρα Γονατᾶ, Ἀφροδίτη Γιαννακοπούλου, Αἰ-
κατερίνη Παπαλεξοπούλου, Σοφία Σχινᾶ, Μαρία
Παπάγου, Κυριακούλα Οίκονόμου, Εύανθη Αζ-
διανοῦ, Σεμίραμις Σταυρίκηνος καὶ Ἀσπασία Κα-
ρασπύρου· ἐδίδαξε δὲ τὴν τάξιν ταύτην ὁ Κύριος
Πάνος. Παρατηρήσεως ἀξιον εἶναι ὅτι ἡ ἐπιμέλεια
καὶ ἡ πρόοδος τῶν μαθητριῶν τῆς τάξεως ταύτης
ἐπέσυραν ἴδιας τὸν ἔπαχιν τοῦ Συμβουλίου.

Ἐκ τῶν 53 ἐξωτερικῶν τῆς αὐτῆς τάξεως ἐξη-
τάσθησαν αἱ 45, ἐξ ὧν αἱ 37 προεβιβάσθησαν· διε-
κρίθησαν δὲ μεταξὺ αὐτῶν ἡ Ἐλπινή Κωνσταν-
τίνου, Αἰκατερίνη Σκουπέρη, Σοφία Βεροπούλου
καὶ Ἀθηνᾶ Ἐμψανουήλ.

Τάξις Γ'.

Αἱ 16 ἐσωτερικαὶ τῆς Γ' τάξεως ἐξητάσθησαν
ὅλαι, ἐξ ὧν 11 μὲν προεβιβάσθησαν ἥδη εἰς τὴν
Δ'. 3 δὲ παρηνέθησαν νὰ μελετήσωσι Ἑλληνικά,
καὶ 2 ἀριθμητικὴν καὶ νὰ προεβιβασθῶσι τὸν 7θριον
μετὰ δευτέρας ἐξετάσεις. Εἰς τὴν τάξιν ταύτην
διεκρίθησαν ἡ Βενέτα Αναγνωστοπούλου, Ιούλιος
Ἀρίδα καὶ Μαρία Σαμαρτζῆδου.

Ἐκ δὲ τῶν 47 ἐξωτερικῶν ἐξητάσθησαν αἱ 44